

עמ"ת 24340/06/20 - מדינת ישראל נגד שי אבחסרה

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 24340-06-20 מדינת ישראל נ' אבחסרה (עציר) ואח'

- בפני
עוררים
נגד
משיבים
החלטה
- כבוד השופט ניצן סילמן
מדינת ישראל
שי אבחסרה (עציר)
1. ערר על החלטת כב' בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ד"ר זאיד פלאח) מיום בתיק מ"ת 51542-05-19 מיום 9/6/20.
 2. בקליפת האגוז- כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון התפרצות, הסגת גבול, והחזקת מכשירי פריצה, גניבה והתפרצות למקום מגורים, התפרצות נוספת למקום מגורים וניסיון נוסף להתפרצות למקום מגורים.
 3. על פי המפורט בכתב האישום, ביצע המשיב לכאורה עבירות רכוש בטירת הכרמל, במספר הזדמנויות.
 4. הגם שמדובר בעבירות מתחום הרכוש, סברה המאשימה כי קיימת עילת מעצר, בין היתר נוכח העובדה כי מדובר במי שעברו מכביד ביותר, הרישום הפלילי אוחז 36 עמודים, והמשיב אף ריצה מאסרים.
 5. מהלך ניהול ההליך, הופנה עניינו של המשיב לבית המשפט הקהילתי; בהמשך- שולב המשיב בהליכי גמילה וטיפול בקהילת מלכישוע.
 6. ביום 9/12/19 ברח המשיב מהקהילה, ללא אישור; זמן מה היה המשיב בריחה ולא אותר; כשלושה שבועות לאחר בריחתו, נעצר המשיב (ביום 31/12/19).
 7. המשיב נעצר עד תום ההליכים ביום 7/1/20; חודשים וחצי לאחר מעצרו, הוגשה בקשה לעיון חוזר, ועניינו של המשיב הופנה לתסקיר שירות המבחן. ביום 27/5/20 התקבל תסקיר שירות המבחן, והמלצתו היתה שלילית; התסקיר שלל כל המלצה לא רק להמרת מעצרו של המשיב במעצר באיזוק, אלא גם בהתייחס למפקחים (עת הוברר כי המשיב כבר הפר בעבר תנאים בהיותו תחת פיקוחם, מסגרת תיק אחר שהתנהל בפני כב' השופט פלאח); עוד ציין התסקיר כי מדובר בחלופה הנמצאת בסביבה החברתית העבריינית של המשיב, סביבת ביצוע העבירות נשוא האישום.
 8. בית המשפט קמא שמע המפקחים המוצעים, בחן היתכנות התקנת אזיק אלקטרוני, והורה על המרת המעצר הממשי למעצר באיזוק; על החלטה זו נסב הערר.
 9. העוררת הטעימה כי מדובר במשיב בו לא ניתן לתת אמון מינימלי; עילת המעצר בעניינו בוהקת, עת עסקינן

ב"שור מועד", אשר לית דין ולית דיין בעיניו; המשיב סמך ידו על החלטת בית המשפט קמא וציין כי הגם שאכן השתלשלות העניינים רחוק מלהיות פשוטה, חלוף הזמן והצפי לניהול ההליך, הם המצדיקים ההחלטה.

10. דומה כי הקושי הנעוץ בהליך הנו הכותרת ה"רכושית" לכאורה העולה מכתב האישום; בכותרת כגון דא, שקילת הסיכון, אולי גם שיקולי ענישה, מביאים את מרכז הכובד להתחשבות בנאשם.

11. יחד עם זאת סבורני כי במקרה הנדון- דין הערר להתקבל; רמת הסיכון הנשקפת מן המשיב הספציפי, גם אם מדובר ברכוש הציבור (והתפרצות הנה גם פגיעה בתחושת ביטחון בסיסית), גבוהה; עילת המעצר עצמתית ובמקרה זה מחיבת הותרת המשיב מאחורי סורג ובריח.

12. גיליון ההרשעות של המשיב בעל היקף רב; מדובר במי שאורחות חייו הן שוליות, עולמו עולם עברייני, וגם אם מסוכנותו במישור הרכוש בעיקר, עדיין מדובר במסוכנות קיצונית.

למשיב 8 הרשעות קודמות, האחת מהן כללה צירוף של **180** תיקים.

13. האירועים נשוא כתב האישום כאן בוצעו חודשים ספורים לאחר שהמשיב סיים לרצות מאסר קודם שהושת עליו; ללמדך- כי מאסר אינו מרתיע המשיב כלל וכלל; במצב דברים זה קשה לתת אמון במשיב כי ישמע למפקחים.

14. כנגד המשיב עומד מאסר מותנה חב הפעלה, של **12 חודשים** ומאסר מותנה נוסף של 6 חודשים; מאסרים מותנים אלו הוטלו עליו בהליך שננקט כשנה בלבד לפני הגשת כתב האישום כאן; מאסרים של ממש, מאסרים מותנים ארוכים- כל אלו כקליפת השום בעיני המשיב, ועל כן ספק אם ניתן לתת בו אמון מינימלי.

15. זאת ועוד- לפחות בשני מקרים לימד המשיב על עצמו כי לא ניתן לתת בו אמון, וכי פיקוח לא יועיל- האחד, עת הפר הוא פיקוח בחלופה קודמת, מסגרת מ"ת 26872-02-19 (בפני כב' השופט ד"ר פלאח), פיקוח של הוריו, אשר מונו לשמש מפקחים גם זו הפעם.

השני- עת למרות עברו המכביד ביותר, מסוכנותו הגבוהה, ראה בית המשפט קמא ליתן בידו הזדמנות לשנות חייו, שלחו להליך טיפול אגב הליך המעצר, והמשיב לא רק שכשל בהליך הטיפול, אלא נמלט והסתתר מהלך שלושה שבועות, עד אשר נלכד.

16. הניסיון עם המשיב לימד כי מאסר אינו מרתיעו, מאסר מותנה אינו מרתיעו, חלופה בפיקוח הוריו אינה מרתיעתו, אף לא חלופה טיפולית.

17. במצב דברים זה, לאור הפרות אמון קודמות ונוכחיות, ספק אם קמה עילה לעיון חוזר בעניינו של המשיב בחלוף חודשיים מעם מעצרו (לאחר ההימלטות).

18. על אחת כמה וכמה אמורים כלל הדברים לעיל- נוכח האמור בתסקיר שירות המבחן אשר הוזמן מהלך הדיון בבקשה לעיון חוזר.

19. התסקיר קבע כי מדובר באדם "בעל דפוסים אנטיסוציאליים מושרשים, אשר לאורך השנים התנהג בצורה

מניפולטיבית, שולית ולא יציבה, תוך התנהגות עוברת חוק חוזרת ונשנית כאשר סנקציות משמעותיות לא הרתיעוהו". שירות המבחן סבר כי אין אינדיקציות לפחיתת סיכון וכי המשיב אינו מקבל סמכות המפקחים המוצעים; שירות המבחן סבר כי אין בחלופה להקהות מסוכנותו ועל כן בא בהמלצה שלילית.

20. בית המשפט קמא שם לנגד עיניו בעיקר את נושא חלופת הזמן והתמשכות ההליך; בית המשפט קבע כי בנסיבות העניין נוכח ההתמשכות, יש להעדיף מעצר באיזוק על פני מעצר ממשי.

21. אכן, התמשכות הליך מטה כף להעדפת חירות נאשם (בש"פ 6242/18 מ"י נ' אבו זייד); ככל שההליך נמשך והולך, המטוטלת נוטה להעדפת זכויות וחירות נאשם.

22. עם זאת לעתים התנהלות הנאשם, מסוכנותו, מביאים לכך כי חרף חלופת הזמן, אין בהתמשכות להביא לשחרורו- (ראה למשל בש"פ 3707/19 מ"י נ' פוגל).

23. במקרה שלפנינו 5 גורמים מביאים אותי לסבור כי חרף חלופת הזמן, לא היה מוצדק להעדיף מעצר באיזוק.

24. ראשית- מדובר במי שמסוכנותו, גם אם לרכוש הציבור ולתחושת הביטחון, זועקת; הפרת תנאי חלופה, הימלטות מאימת הדין מהלך ניהול הליך, מקימים עילה עצמאית, ובמקרה דנן לימד המשיב על עצמו כי לא ניתן לתת בו אמון מינימלי; גם אם יש מקום לשאול צפי הענישה בתיק, הרי בנסיבות המקרה דנן, העובדה שמדובר בכמה אישומים, בצד מאסרים מותנים ממשיים, מביאה להניח כי בשלב זה צפי הענישה אינו מחייב העדפת שחרור.

לכך כי התמשכות הליכים אינה מטה הכף במקרי מסוכנות- בש"פ 3859/19 מ"י נ' עבאס.

25. שנית- התסקיר- אם אכן חלופת הזמן הנו פרמטר בלעדי, ברי כי לא היה צורך בתסקיר; מקום בו הזמין בית המשפט תסקיר, וזה מצא כי המסוכנות גבוהה, כי לא ניתן להקהותה בחלופה המוצעת, ובא בהמלצה שלילית, נדרש טעם מיוחד מעבר לחלופת הזמן.

26. שלישית- כאשר קרבים אנו לקו פרשת המים של תשעת החודשים, ככלל, קיימת עדיפות מובהקת להכרעת כב' בית המשפט העליון על פני הערכאה הדיונית (ראה בש"פ 938/19 רוחן נ' מ"י).

27. רביעית- גם אם ניתן לשקול חלופה או מעצר באיזוק בשל חלופת זמן- אין פירושו **כל חלופה**- אין הסבר מדוע נבחרו מפקחים אשר בעבר לא הצליחו למנוע הפרה, כששירות המבחן לא המליץ עליהם, והמיקום של החלופה הנו בסביבה העבריינית, ממנה יצא ושם בוצעו עבירות לכאורה נשוא האישום

28. חמישית- מעיון בתיק העיקרי עולה, כי מעבר לשיהוי בגין נגיף הקורונה, להגנה עצמה יד משלה בחלופת הזמן- חילופי ייצוג, בקשות דחייה, הצעת מועדים כאלו ואחרים ועוד. החלטת כב' השופט אריאלי בתיק העיקרי, מיום 9/6, מדברת בעד עצמה.

29. להתחשבות בסוגיה האשם בהתמשכות, והשפעתה על המעצר- ראה בש"פ 419/18 מ"י נ' פלוני; בש"פ 6422/07 טייב נ' מ"י (עבירות רכוש);ועוד.

30. העבר המכביד, הפרות האמון החוזרות, התסקיר, ההתמכרות לסמים (כנסיבה מחמירה נוספת), מיקום החלופה, זהות המפקחים (בהינתן הפרות עבר), מביאים אותי למסקנה כי בנסיבות המקרה- אין מקום להמיר המעצר הממשי במעצר באיזוק.

לעניין הפרות, בעבירות רכוש, ומשמען גם להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים- ראה גם בש"פ 2872/20 מ"י נ' אסולין ממש מהעת האחרונה (ואפנה לב"כ הנאשם שם).

31. הערר מתקבל אפוא; העורר יישאר במעצר מאחורי סורג ובריח.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, בהעדר הצדדים.